

РЕШЕНИЕ

№ 7706

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11396** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.67,ал.4 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на С. Б. Б. от [населено място] срещу Заповед № Т-2219/27.10.2021 година на За ръководител – Постоянен секретар на Министерство на външните работи, в частта, в която последният определил основна месечна заплата на С. Б. в размер на 2065,80 лева, считано от 27.10.2021 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при нарушение на чл.3,ал.,ал.1 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, като служебното правоотношение е едностранно изменено без нейно съгласие и определена по-ниска заплата. Искане се отмяна на заповедта в частта, в която е определена основна месечна заплата в размер на 2065,80 лева и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- С. Б. Б. редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Б., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-За ръководител-Постоянен секретар на Министерство на външните работи- [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юриконсулт К., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде

отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 95-00-71/13.02.2017 година Министър на външните работи на основание чл.9,ал.2 от Закона за дипломатическата служба и чл.6,ал.2 от ЗДСЛ, във връзка с чл.14,ал.2 от и чл.5,ал.3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи делегирал на Постоянен секретар правомощия да подписва заповеди, свързани с изменение на служебните правоотношения със служителите в Министерството, да подписва заповеди, свързани с изменение на служебните задължения на служителите в министерството, да подписва заповеди за повишаване в ранг на държавни служители и на служителите по чл.4,т.2 от Закона за дипломатическата служба, да одобрява предложения за провеждане на конкурентен подбор за повишаване в експертна длъжност на държавни служители без дипломатически ранг .

Със Заповед № Т-2154/26.10.2020 година на За ръководител- Постоянен секретар на Министерство на външните работи-гр.С. С. Б. Б. е преназначена на длъжността- Началник сектор в МВнР- Дирекция“ Управление на собствеността и М.“, Отдел“ Управление на държавни имоти“, Сектор“ Управление на имоти, считано от 27.10.2020 година и и е определена основна месечна заплата в размер на 1900,80 лева.

Със Заповед № Т-187/19.02.2021 година на За ръководител- Постоянен секретар на МВнР на С. Б. Б. е определена основна месечна заплата в размер на 2204,93 лева, считано от 19.02.2021 година.

Със Заповед №1439/10.03.2021 година на За ръководител- Постоянен секретар на МВнР С. Б. Б. е повишена в ранг за държавен служител- Четвърти старши .

Със Заповед №Т-2089/13.09.2021 година на основание чл.82,ал.1 от ЗДСЛ За ръководител- Постоянен секретар на МВнР С. Б. Б. е преназначена от длъжността- Началник сектор на Главен експерт с ранг -Четвърти старши, считано от 13.09.2021 година с основна месечна заплата в размер на 1728 лева, считано от 13.09.2021 година.

На 01.10.2021 година, оспорващият Б. депозирала Заявление до Министър на външните работи за участие в конкурентен подбор за длъжността, като изявила желанието си да участва в обявения подбор и дава съгласието си да бъде преназначена от длъжността- Главен експерт в Отдел“ У. и КСР“ на Дирекция“ УС и М.“ на длъжност главен юрисконсулт в Отдел“ У. и КСР“ на Дирекция „УС и М.“.

На 19.10.2021 година до Министър на външните работи е депозирана Докладна записка от Директор на Дирекция“ УСМТО“, с която е предложено С. Б.- Главен експерт в Отдел “Управление на държавни имоти и капитално строителство и ремонти“ да бъде преназначена на длъжност-Главен юрисконсулт в Отдел“ Управление на държавни имоти и капитално строителство и ремонти“ на Дирекция“ УСМТО“ при условията на чл.82 от ЗДСл.

Със Заповед № Т-2219/27.10.2021 година на За ръководител- Постоянен секретар на МВнР С. Б. Б. е преназначена от длъжността- Главен експерт на длъжността-Главен юрисконсулт в Дирекция“ Управление на и М.“, Отдел“

Управление на държавни имоти и капитално строителство“ с ранг Четвърти старши, считано от 27.10.2021 година и определил основна месечна заплата в размер на 2065,80 лева.

По делото са приложени Заповед за утвърждаване на вътрешни правила за работната заплата от 2017 година и измененията и през 2021 година, доказателства, че И. К. към датата на издаване на заповедта е изпълнявал длъжността- За ръководител Постоянен секретар в Министерство на външните работи .

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява , че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по оспорването, че определянето на индивидуална основна месечна заплата е в изключителна компетентност на органа по назначаването на основание чл.67,ал.4 от ЗДСЛ и по тази причина съдът няма правомощия да я определя. На първо място, оспорената заповед засяга правата и интересите на оспорващия- държавен служител и то по отношение на правото му да получи определена основна месечна заплата за своя труд. На второ място, обстоятелството ,че определянето на основната заплата е в изключителна компетентност на органа по назначаването и съдът не притежава правомощия да определи размер на основна заплата, по никакъв начин не води до извод, че жалбата е недопустима, защото в случаите, когато съдът не притежава правомощия да замени волята на административния орган и при отмяна на заповедта, то той връща преписката на органа за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. На следващо място, изложените доводи за недопустимост по никакъв начин не водят до извод, че у оспорващия липсва правен интерес от оспорване на заповедта в частта на установения размер на основна заплата, защото именно в тази част държавният служител може да оспорва заповедта, ако смята ,че заплата му не е определена правилно.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №Т-2219/27.10.2021 година, с която За ръководител Постоянен секретар на Министерство на външните работи определил основана месечна заплата на С. Б. Б. в размер на 2065,80 лева е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за преназначаване и правилно ли е определен размерът на основната заплата на оспорващия.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е За ръководител – Постоянен секретар на Министерство на външните работи.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на

държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В чл.6,ал.2 от ЗДСЛ е предвидена възможност органът по назначаването може да възложи своите правомощия или отделни свои правомощия по служебното правоотношение с лицата от администрацията на главния секретар, съответно на постоянния секретар на отбраната, на административния секретар на Министерството на вътрешните работи (МВР) и на постоянния секретар на Министерството на външните работи, съответно на секретаря на общината, освен в случаите, когато в закон е предвидено друго. В съответствие с алинея тertia на чл.6 от ЗДСЛ, правомощия по ал. 2, с изключение на назначаването, преместването по [чл. 81б](#), прекратяването на правоотношението, както и налагането на дисциплинарно наказание по [чл. 90, ал. 1, т. 5](#), могат да се възложат и на ръководителите на териториални звена или на териториални поделения, а за МВР - и на ръководителите на структури по [чл. 37 от Закона за Министерството на вътрешните работи](#).

Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на Заповедта И. И. К. е изпълнявал функциите на Постоянен секретар на 27.10.2021 година.

При издаването на заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма ,посочил е правното основание за издаването и-чл.82,ал.1 от ЗДСЛ-Преназначаване в същата администрация.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител.Съгласно чл.6 от ЗДСЛ,държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието„длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната

служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи "че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."

От събраните доказателства е видно, че оспорващият е заемал длъжността- Главен експерт в Дирекция" Управление на собствеността и М. "Управление на държавни имоти и капитално строителство и ремонти" до 27.10.2021 година.

Установено е още, че на 01.10.2021 година оспорващият депозирал Заявление за участие в конкурентен подбор за длъжността и изразил съгласието си да бъде преназначена от длъжността-Главен експерт на длъжност- Главен юрисконсулт в Отдел" У. и КСР" на Дирекция" УС и М.". От доказателствата по делото също е установено, че оспорващият е изразил писмено съгласието си бъде преназначен на длъжността – Главен юрисконсулт и преназначаването е извършено в съответствие с нормата на чл.82 от ЗДСЛ- сочища, че държавен служител може

да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ. По предложение на непосредствения ръководител и след преценка на органа по назначаването на по-висока експертна длъжност може да бъде преназначен държавен служител и без да са налице условията за минимален ранг или професионален опит.

От своя страна, определянето на основната заплата на държавния служител е регламентирано в нормата на чл.67 от ЗДСЛ, като в алинея четвърта е посочено, че Органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит.

При преназначаването на длъжността- Главен юрисконсулт на оспорващия е определена основна заплата в размер на 2065,80 лева и именно този размер е оспорен от оспорващия. От заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно,че съгласно чл.4 на Вътрешните правила за работна заплата, брутната заплата се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения.

Съгласно чл.5 индивидуалните брутни месечни заплати на служителите в Министерството на външните работи се определят в рамките на разходите за заплати, възнаграждения и задължителни осигурителни вноски по бюджета на министерството съгласно Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година. Съгласно чл.25 от Вътрешните правила за работна заплата „Размерът на

индивидуалната месечна заплата в Централно управление на държавен служител без дипломатически ранг, преназначен на друга длъжност в по-високо ниво на основната месечна заплата се определя в съответната степен в по-високо ниво и включва следните компоненти:-за длъжност съгласно Приложение N3,за научна степен, ако притежава такава, съгласно Приложение N6,за езикова квалификация, когато служителят има призната степен „владееене" на два и повече чужди езици. Компонентът са добавя за

призната степен на владееене за неопределено време за всеки един чужд език след първия, съгласно Приложение N6".Основната заплата на оспорващия е определена съгласно Приложение N3 към Вътрешните правила за РЗ, утвърдени със Заповед NoЧР-95-00-101 от 09.03.2021 г. - основната заплата за главен юрисконсулт Трета -та степен е 1878 лева +10% по чл.32 от Наредбата

Съгласно чл.32 от Наредбата, „При преназначаване на държавни служители и служители по трудово правоотношение на друга длъжност в по-високо или по-ниско нива на основната месечна заплата, министърът може да определи по-висока компонента от посочените в Приложение No1, 2 и 3, но не повече от 10% въз основа на мотивирано предложение на ръководителя на структурното звено, съгласувано с директора на „Човешки ресурси" и директора на „Бюджет и финанси".

Съгласно чл.32, към заплатата на оспорващия са добавени 10% и заплатата ѝ е определена на 2065,80 лв. /1878 + 187,80 = 2065,80 лв./

Размерът на основната заплата на оспорващия за длъжността, на която е преназначен, е определен съобразно Наредбата за възнагражденията на служителите

в държавната администрация и Вътрешните правила за определяне на работната заплата в Министерсгво на външните работи, утвърдени със Заповед NoЧР-95-00-101 от 09.03.2021 година. Вещото лице посочва още,че С. Б.

Б. е преназначена от длъжност Главен експерт на длъжност Главен юрисконсулт

с ранг IV старши и определено е ниво на основната месечна заплата от ниво 14 на ниво 11 и III-та степен на основна месечна заплата, като съгласно информация, предоставена на експерта от Дирекция „Човешки ресурси“ в МВНР, средната заплата на служителите, заемащи длъжността „Главен юрисконсулт“ към 27.10.2021 година е 2017,75 лева, като при определяне на основната заплата на оспорвания са взети предвид резултатите от атестациите на служителите С. Б. Б. за 2021 година и въз основа на изложените мотиви в одобрената Докладна записка No ЧР-33-00-407/19.10.2021 година.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при определяне на основната заплата на оспорвания не е дописано нарушение както на Вътрешните правила, така и на Наредбата за възнагражденията на служителите в държавната администрация, при което оспорената Заповед в тази и част е законосъобразна, отговаряща на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвания за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева на основание чл.143, ал.3 от АПК. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/**. Делото не представлява правна и фактическа сложност, проведени са няколко съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт К. и сума в размер на 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото-оказаната правна помощ от юрисконсулта, а и такава сума е заявена от юрисконсулта. Наред с това, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди сума в размер на 200 лева- заплатен депозит за вещо лице.

. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано

като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

В конкретния случай, отговорността съгласно [чл. 78, ал. 2 ГПК](#) се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Тя има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора и може да бъде осъществена само по висящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред компетентната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересуваната страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. Б. Б. от [населено място] срещу Заповед № Т-2219/27.10.2021 година на За ръководител – Постоянен секретар на Министерство на външните работи, в частта, в която последният определил основна месечна заплата на С. Б. в размер на 2065,80 лева, считано от 27.10.2021 година.

ОСЪЖДА С. Б. Б. ОТ ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ЗА РЪКОВОДТЕЛ- ПОСТОЯНЕН СЕКРЕТАР НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ– ГР.С. СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ И 200 ЛЕВА ВНЕСЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО. РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ

ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.

СЪДИЯ:

